

ILKYARdaki gonullularin emeginin gerek depolarda
gerek projelerdeki yogunlugunu sadece projeyi yasayanlar bilir...
Bu hafta sonu Istanbul Ankara ve Samsun'da 3 ilkyar gurubu
emek harciyordu, hep guzel cocuklarimiz icin...

Bir baska guzelligi ILKYAR Bogazici grubundaki arkadaslarimiz
guzel bir ilk le basladilar, Bolu projesiyle, ilk YIBO projelerini gerceklestirdiler;
onumuzdeki hafta sonu da Canakkale'deki projeye hazirlaniyorlar...

Tum katkı veren gonullulerimize, Bogazicinden projeye katilan Hocalarimize,
cok tesekkur ediyoruz;
elbete ekteki guzel yaziyi hazirlayan, ilk Bolu projesini yazan
sevgili Ali ye de cok tesekkur ediyoruz...

Saygilarimizla,
ILKYAR

--

Cocuklarimiz, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarimiz, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

Bir Mavi Otobüs

İnsan hayatında onu derinden etkileyen, hayatını şekillendiren, yıllar geçse de unutmadığı ve asla unutmayacağı bir takım şeyler vardır. Bunlar bir kişi, bir mekân veya bir olay olabilir. Örneğin, birçok insan okuldaki ilk gününü, ilk bayramlık hediye veya ilk kitabını asla unutmaz. Benim hayatımı da önemli ölçüde etkileyen böyle önemli şeyler var birçok insan gibi... Bu konuda belki herkes gibiyim ama bir noktada birçok insandan farklı olduğum bir nokta var. O da hayatımda hiç unutmadığım beni derinden etkileyen bir başka aracın olması. İLKYAR'ın bilim otobüsünden bahsediyorum. Bambaşka duygular yaşamamı sağlayan, yeni bir dünyaya adım atmama vesile olan, şu anda olduğum noktayı ve

sonrasında atacağım adımları şekillendiren bir nesneden bahsediyorum. Öylesine güzel ve öylesine anlamlı o otobüse binme şansına sahip olanlar için.

Hepimizin kullandığı bir cümle var:

İLKYAR demek emek demek.

İLKYAR, insan emeğinin herhangi bir karşılık beklemeden ulaşması gereken yere, onu fazlasıyla hak eden kişilere gitmesi demek.

İLKYAR demek, amatörlüğü asla kaybetmeden her projede ilk proje heyecanı yaşamak, her defasında acaba çocuklara faydalı olabilir miyim diye kendine sormak demek.

Yaptıklarıyla yetinmeden, kendini sürekli eleştirerek gelişimi yakalamak demek...

Birçok kurum ve kuruluştan farkı da bu belki
*asla eleştirmemek ama kendi yaptıklarını sürekli yetersiz bularak
daha iyisini yapmaya çalışmak.*

Benim için İLKYAR'ın bambaşka özellikleri daha var aslına. Teknolojiyi facebook ve twitter'a indirgeyerek hayatını onlarla tanımlayan, çılgınca tüketim yapıp tek bir olumlu fikir üretmeyen insanların yaşadığı şu dönemde,

bu yozluğun ulaşmadığı çocukların gözlerindeki gülümsemeyi görmek demek.

Ve onlara yalnız değilsiniz demek.

*Her ne kadar kelimelere dökmeğe çalışsak da İLKİYAR bir yaşam biçimi,
bir bakış açısı ve bir hayat tecrübesi, felsefe demek.*

Ben de bu deneyim içinde çorbaya tuz atmaya çalışanlardan biriyim. Az önce de bahsettiğim bilim otobüsü, beni bu güzel yaşam deneyimin içine alan en önemli unsurlardan biriydi aslında. Çok şey var aslında: çocukların mutluluğu, gönüllülerin karşılık beklemeden verdikleri emek, destekçilerimizin bize sunduğu imkânlar vb. İstedığınız kadar hazırlık yapın, o çocukların yanına gitmeden, gözlerinin içine bakarak onlara: “Kendinize güvenin, yalnız değilsiniz bakın insanlar pes etmedikleri için başardılar.” demeden birçok şey eksik kalıyor. Tam da bu noktada bilim otobüsünün önemi ortaya çıkıyor. Kısaca, bilim otobüsü, bizi Yibolara ve oradaki kardeşlerimize ulaştıran en önemli araç.

Şöyle bir düşünüyorum da bilim otobüsü ifadesinin altını doldurmak ne kadar da zor... Bilim yapmanın bu kadar zor olduğu şartlarda bir otobüsü bu şekilde tanımlamak çok ama çok önemli. Bilim otobüsünü ilk gördüğümde oldukça şaşırmıştım ve her zamanki eleştirel yanımla sormuştum kendi kendime: “Neden bilim otobüsü?” Başka bir isim mi yok ki ona verebileceğimiz? İçinde bilim mi taşıyor yoksa bilim insanlarını mı ki böyle bir isme sahip diye eleştirmiştim kendimce. Şimdi düşününce bambaşka şeyler geliyor aklıma.

Şu yadsınamaz bir gerçek ki insan bazı kavramları anlamak için kullanıldığı kültürün içinde görmek gerekiyor. Böylece öğreniyor, öğrendikçe o kavramı anlıyor, anladıkça da fikirleriniz

evrilerek gelişip dönüşüme uğruyor ve belki de öğrenme gerçekleşiyor. Kendimi bir çocuğun yerine koyup böyle bir durumda ben çocuk olsam ne düşünürdüm diye sordum daha sonraki projelerde kendime. Siz de bir düşünün, bir sabah okulunuza önünde bilim otobüsü yazan bir araçla birçok insan geliyor ve gün boyu sizinle etkinlikler yapıyor ve size pes etmez ve çok çalışırsanız başarabilirsiniz diyor. Acaba beni bu kadar meraklandıran, üzerine düşünmemi sağlayan bir ifade okulunun bahçesinde bilim otobüsü gören çocuklarda nasıl etkiler bırakıyor? Ne kadar güzel seçilmiş bir isim değil mi? Ayrıca, ne kadar da anlamlı ve güzel bir mesajı çocuklara taşıyor. Sihir diye bir şey yok her şeyin bilimsel bir açıklaması var. Zaten İLKİYAR, başlı başına ve özellikle de iletişim modeli ile birçok teze konu olabilecek oldukça başarılı ve çok özel bir kültür. Projelerde verilen doğrudan veya dolaylı mesajlar, büyük ölçüde hedefine ulaşmış olmalı ki güzel yürekli çocuklarımız, İLKİYAR gönüllüsü abi ve ablalarına binlerce mektup yazıyor. Daha sonra o çocuklardan birçoğu eğitimlerine başarıyla devam edip çok güzel şeyler başarıyor ve bazıları İLKİYAR gönüllüsü olabiliyor.

Her zaman olduğu gibi bu satırları yazarken de tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Kendimi, hislerimi anlatamamanın verdiği rahatsızlık ve burukluk aslında yaşadığım şey. Bilim otobüsü ve onun önemi de aynı şekilde aslında. Projelerde hastalandığımızda oraya gidiyoruz. Enerjimizi kaybetmeden çocuklarla daha çok vakit geçirmek için bir dinlenme alanı belki de bizim için. Öyle yollar aştık ki bilim otobüsüyle hani bu yoldan otobüs geçmez denilen yerlerden geçtik çoğu zaman. Hatta bir projeden 70-80 yaşlarında bir teyzenin o yoldan o güne kadar geçen ilk otobüs olduğunu söylemesi sanırım olayı çok daha net anlatıyor.

Bana sorsanız ki bilim otobüsünün bir alternatifi var mıdır bu soruya Bolu projesine kadar kesinlikle hayır derdim. Alternatif tabiri de doğru değil sanki onu ortadan kaldırıyor gibi oluyor ama amacım ona verdiğim değeri anlatmak. Yani bir projeye o olmadan başka bir araçla gidelim dense herhalde cevap vermeden bu soruya itiraz ederdim. Dediğim gibi ta ki o projeye kadar.

İLKİYAR' ın Boğaziçi gönüllüleri olarak yıllardır hayalini kurduğumuz büyük bir hedefimiz vardı. Bir gün Boğaziçi Üniversitesi'nden de bir bilim otobüsü yollara düşecek bu da daha çok

çocuğun yüzlerinde mutlu bir gülümseme oluşmasını sağlayacaktı. Hayalimiz gerçekleşti ve projemiz oldukça başarılı oldu.

Gittiğimiz okulda çocuklar yine etrafımızı sardı, yine merakla ve heyecanla bizleri dinlediler. Kendi adıma etkinliğimle ilgili konuşursam Çocuk Edebiyatı oldukça güzel geçti. Daha önce İLKİYAR'ın kurduğu kitapların hemen hemen tamamı yerindeydi. Çocuklar kütüphanede oldukça güzel zaman geçirdiler. Çocuklar hayal kurarken de oldukça yaratıcılardı. Son birkaç projede çocukları hayali bir dünyada yolculuk ettirirken, uzunca bir süre susuz kaldıkları bir yolculuğun sonunda önce suyu buldurup, tam içecekken uyandırıp belli duyguları o noktada daha derinden hissetmelerini sağlamaya çalışıyordum. Ben yine bu etkinliği yaptım ve çocuklar uyandıığında daha önce birçok kez olduğu gibi susamışlardı. Ama bir öğrenci bu durum karşısında farklı bir tepki gösterdi ve "Ali abi yine hayale dönsek ve o suyu içsek susuzluğumuz gidersek nasıl olur?" diye bir öneri getirdi ve sınıftan da destek buldu. Bu beni çok şaşırtmıştı çünkü etkinliğimin bundan sonraki süreçte nasıl olacağını şekillendirdi. O'nun bu önerisiyle biz tekrar hayal âleminde yol aldık ve onların istediği şekilde yolculuğumuza devam ettik. Bu noktada o çocuğun aldığı karar, bu durumdan duyduğu rahatsızlık ve onu çözme önerisi benim için gerçekten çok önemliydi. Yani çocuklardan öğrendiğim birçok şeyden biriydi bu da ve anı defterimde önemli

bir yaprak olarak yerini aldı.

Hep söylüyoruz ya gidecek çok yolumuz var diye böyle çocuklar varken biz onlara gitmesek, yalnız değilsiniz sadece inanın ve hedefinize ulaşmak için daha çok çalışın demesek bir şeyler

eksik kalmaz mı? Hele bu süreci gördükten sonra bu güzel deneyimden vazgeçmek mümkün olabilir mi?

Satırlarıma son vermeden çocukça bir itirafta bulunmak istiyorum. Saçma veya komik gelebilir ama artık nerede Metro logolu bir otobüs görsem artık kafamı çevirip gülümseyerek bakıyorum. Niye mi? Belki size tuhaf gelebilir ama her projede yaşadığım anlar aklıma geliyor ve sanki duracak ve ben de binip bir başka YİBO'ya gideceğim hissine kapılıyorum. Bir bakıma o da artık bir nevi bilim otobüsü gibi çünkü çok önemli bir amaca hizmet etmemizde bize çok yardımcı oldu.

Ve gelelim artık son bölüme yani teşekkürlere. Bu projeyi yapmamızda bize destek veren Ankara İLKİYAR Öğrenci Topluluğu'na; projenin hazırlanması, her aşamasının yürütülmesi ve sorunsuz şekilde tamamlanması sürecine katkı veren, koordinasyon ve diğer işlerin üstesinden gelen gönüllü arkadaşlarımıza; projeye katılarak öğretmenlerimizle etkinlikler yapan Günizi ve Sumru hocalarımıza çocuklar adına çok ama çok teşekkür etmek istiyorum. Ve en önemlisi belki de en büyük teşekkürü o okula ulaşmamız için en önemli araç olan otobüsü bize sağlayan Metro Turizm'e olacak. Projenin başladığı Cuma akşamından dönüşte Pazar akşamına kadar bize her konuda yardımcı olan kaptanımıza ve yardımcısına ayrıca çok teşekkür ediyorum. Çok daha güzel projelerde hep birlikte olmak dileğiyle...

Ali Söken

Boğaziçi Üniversitesi Sosyal Bilimler/İlköğretim '12
Çocuklarımız ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

